

Savās lūgšanās es cenšos vienmēr pateikties Dievam par žēlastību. Kaut līdz galam tā īsti neizprotu to visu, taču pasakos. Tas ir tāpēc, lai sevi arī kontrolētu. Kad nepateikšos par žēlastību, sākšu aizmirst, kas es esmu un no kurienes nāku. Es esmu grēcinieks un nāku no grēcīgas pasaules. Jēzus Kristus mani uzrunāja caur draugu un vēlāk caur daudz draugiem. Es nožēloju savus grēkus un dzīvi, kādu dzīvoju savā spēkā un saprašanā. Es lūdzu, lai Jēzus Kristus man piedod, un tas notika! Vai es to biju pelnījis? Vai tas bija nopērkams vai panākams nopelns? Vai tas ir manu vecvecāku nopelns? Nē, tā ir Dieva dāvana! Atcerieties!!! Tā ir Dieva dāvana, nevis cilvēka nopelns, vai ietekme.

Pāvila vēstulē Efeziešiem 2:8 -10 „Jo no žēlastības jūs esat pestīti tīcībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.”

Kad tu patiesi esi pieņēmis Jēzu Kristu savā sirdī, Viņš caur tevi sāk dzīvot. Notiek neparastas lietas. Tu pats to nekad nedarītu, bet Kristus tevī to dara. Tas ir ievērojami. Cilvēki par to runā. Bieži pārsteigti par tādu rīcību. Es atradu kādu citātu, ko raksta Maikls Velss. Tas paskaidro daudz vairāk žēlastību un pieņemšanu.

„Es reiz kādā baznīcā runāju, un tur veica sievieti, pāri par 90 gadiem, akla, pasauca pārtraukumā mani pie sevis. Un es aizgāju pie viņas. Viņa saņēma manu roku un teica: „Es tev gribu kādu stāstu izstāstīt... Mana meita apprecēja alkoholiķi. Viņš vienmēr pret viņu vardarbīgi izturējās. 10 gadus viņš viņu piekāva, tad viņai radās vēzis, un viņš nekad nenāca uz slimnīcu un tad viņa nomira. Viņš atnāca uz bērēm ar nokavēšanos, piedzēries. Un es viņu galīgi nīdu. Bet man bija maza problēma. Jēzus dzīvo manī. Un Jēzus viņu mīlēja. Bet es to vīru ienīdu. Es nezināju, ko darīt. Tad vienu dienu Jēzus mani uzrunāja: „Uzvedies tā, kā tu gribi justies.”. Nākamajā dienā, kad es gāju pa ielu, es redzēju to

vīru, un pie sevis domāju – es viņu ienīstu. Bet Jēzu, Tu viņu mīli. Uzvedies, kā tu gribi justies.”

Es piegāju pie tā vīra, apkampu viņu un teicu – „Es tevi tik ļoti mīlu. Tur nav nekas, ko tu vari darīt, lai es beigtu tevi mīlēt.” Es nezināju, kas vairāk bija šokēts – viņš vai es! Jo, kad viņš aizgāja prom, es uz viņu paskatījos, un es viņu ienīdu. Nākamajā nedēļā es viņu atkal redzēju, es piegāju pie viņa – apliku rokas apkārt, un teicu: – „Es tevi mīlu tik ļoti, tur nav nekas, ko tu vari darīt, lai es beigtu tevi mīlēt.” Un viņš aizgāja prom. Un es viņu nīdu. 3 gadus es to darīju.

Un tad tas vīrs sāka mani meklēt. Jo viņš gribēja savu apkampnienu! Un viņš mani atrada un stāvēja tur, ielas vidū, lai sagaidītu, kad es viņam došu apkampnienu. Es aizgāju, apkampu viņu, un teicu – „Es tevi tik ļoti mīlu, tu neko nevari darīt, lai es tevi vairs nemīlētu.” Bet es viņu nīdu. 3.5 gadus es to darīju. Un tad, vienu nakti, plkst. 3, es piecēlos, raudot. Un es nevarēju beigt raudāt...”

Es paprasīju – „Kāpēc tu raudāji?” Viņa teica – „Tāpēc, ka es viņu patiesi tik daudz mīlēju, un tur nekas nav, ko viņš būtu darījis, ka es viņu vairs nemīlētu.”

Tad es ievēroju, ka blakus vecajai sievīnai bija vīrietis un sieviete. Un viņa paņēma viņa roku un ielika manējā. „Šis ir tas vīrs, ko es tik ļoti mīlu.” Tas vīrs teica: – Jā, viņa mani tk ļoti mīl un pateicoties viņai, es atdevu savu dzīvi Kristum. Un viņš bija atkal precējies.

Uzvedieties tā, kā jūs gribat justies. Uzvedieties tā, kā jūs gribat ticēt. Ieejiet Patiesībā. Tikai tad jūs sapratīsiet, kāda atšķirība starp cilvēciskām jūtām un tām, kas nāk no Tā Kunga un plūst caur jums. Jūs redzēsiet pārmaiņas jūsu un citu dzīvēs. Ļaujiet mīlestībai plūst caur jums.”

Autors: Maikls
Velss

Napoleons gatavojās sodīt kādu jaunu puisī, dezertieri. Puiša māte iejaucās un lūdza žēlastību.

„VIŅŠ NAV PELNĪJIS ŽĒLASTĪBU”- teica Napoleons.

„JA VIŅŠ TO BŪTU PELNĪJIS, TAD TĀ NEBŪTU ŽĒLASTĪBA” - atbildēja māte.

Jēzus saka: .. Man patīk žēlastība un ne upuris. Jo Es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus." Mt.9:13

Tāpēc mēs esam glābti Jēzū Kristū, ka Viņam tas patīk. Mēs viņam patīkam un esam ļoti vērtīgi, taču Viņa patikšana neapstājas tikai pie mums. Viņam patīk tie cilvēki, kuri Viņu vēl nepazīst un Viņš grib iepazīties ar viņiem caur tevi. Atļauj Jēzum iepazīties ar cilvēkiem, kurus Viņš mīl un dod žēlastību caur TEVI DRAUGS!

Jūsu Mārcis

No 6.-8. jūlijam – DRAUDZES DIENAS tepat mūsu draudzes nama teritorijā, lai arī tiem, kam tālāka pārvietošanās rada kādas problēmas varētu tajās piedalīties

Piektdien pl.19 sāksies šis notikums, būs vakariņas, būs kopīga talkošana, būs vakara noslēgums baznīcā.

Sestdien mūs sagaida kopīgas brokastis, svētbrīdis. Dienas gājumā būs radoša un aktīva darbošanās visiem vecumiem, kopīga pusdienas reize, spēle visiem vecumiem, launags, talantu vakars un pēc vakariņām sadraudzība un senioru stāsti un dziesmas

Svētdien pēc brokastīm mēģinājumi dievkalpojumam. Dievkalpojums mums ierastajā laikā pl.11, pēc tam pusdienas un spēkavīru sacensības. Ap pl.16 draudzes dienu noslēgums

Jums jautājums - KĀPĒC VAJADZĪGAS DRAUDZES DIENAS?

- VEICINA SADRAUDZĪBU SAVĀ STARPĀ
- RODAS JAUNAS ATZIŅAS, DOMAS UN IESPĒJA UZKLAUSĪT VIENAM OTRU
- GARĪGS STIPRINĀJUMS
- IESPĒJA PIESAISTĪT UN IESAISTĪT DRAUGUS
- LABA IESPĒJA IEPAZĪT VIENAM, OTRU

KO MĒS GRIBAM PANĀKT, KO SAGAI DĀM PĒC NOMETNES?

- PAAUDŽU IEPAZĪŠANĀS, SADRAUDZĒŠANĀS SAVĀ STARPĀ
- JAUNIEŠUS IESAISTĪT KOPDARBĀ
- PIEPILDĪT SVĒTO RAKSTU AICINĀJUMU: CITS CITAM, VIENS OTRAM
- LIELĀKU SAPRATNI SAVĀ STARPĀ
- IEPAZĪT KOMANDAS DARBU VISĀ, KUR KALPOSIM

oo

Ir pagājusi nedēļa - īpaša nedēļa kopā ar īpašiem bērniem.

Mana meita šādā nometnē bija pirmo reizi tāpat Santa un Zane. Viņu pārdomas par šo kalpošanu...

Šajā nedēļā no 26.-30.jūnijam bija iespēja būt nometnē "Cerību laiva" Pelčos. Tā ir nometne bērniem ar īpašām vajadzībām. Patiesībā gribētos teikt, ka tā ir nometne bērniem, kur mēs- cilvēki ar īpašām vajadzībām varējām viņiem kalpot.

Atklāti sakot, man kopš bērnības ir bijis ļoti bail no šiem citādākajiem cilvēkiem. Atceros, ka reiz kāds jauniētis mani kā mazu meiteni ļoti pārbiedēja un kopš tā laika es izvairoos pat paskatīties uz bērnu vai pieaugušo, kas ir savādāks nekā es. Tomēr Dievs maina jebkuru situāciju un attieksmi. Dievs ir ļoti strādājis pie manis, pie manas attieksmes pret cilvēkiem. Viņš mani ir veidojis daudz drosmīgāku un atklātāku.

Domiņu būt par palīdzīgu roku šādā nometnē, Dievs ielika manā sirdi jau pirms, apmēram, diviem gadiem. Man tā īsti nepatika šī domiņa - es taču baidījos no cilvēkiem ar īpašām vajadzībām. Bet atkal un atkal šī doma atgriezās. Reiz par to ieminējos savai mammai, uz ko viņa atbildēja, ka tas būtu ļoti svētīgi. Bet tad vairāk par to nerunājam un es arī par šo domiņu aizmirsu. Bet nesen atkal kādā sarunā mana mamma pajautāja, vai es vēl joprojām būtu gatava braukt un kalpot šiem bērniem? Mazliet minstinādamies es atbildēju, ka ja jau esmu pati tam solījusies, tad - jā...

Es daudz arī neauklējos ar domām braukt vai nebraukt, man vienkārši likās, ka pārāk ilgi es stiepu garumā to, uz ko Dievs ir aicinājis - ir laiks paklausīt. Man galu galā arī gribas, lai Dievs atbild manām vajadzībām ātri ☺

Pretēji tam, ko varbūt biju iedomājusies, atbraucot un esot nometnē, nemaz nepiedzīvoju. Manī neradās nepatika vai bailes, tieši otrādi - es spēju paskatīties uz katru cilvēku atsevišķi, it kā viņš būtu telpā ar mani vienīgais. Pārsteidzoši, ka, jo ilgāk es kādu cilvēku vēroju, jo skaistāks viņš kļūva.

Bībelē ir rakstu vieta, kas saka (1.Sam.16:7) : "Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi." Es zinu, ka Dievs atveda mani uz šo nometni, lai parādītu, kādus

naudiņu, kas ir rokā un tad kādas monētas vai banknotes ieliek atpakaļ kastītē ☺

Viena liela un ļoti patiesa lieta ir rakstīta pravieša Maleahija grāmatā (3: 8-11) „Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: kā tad mēs Tevi krāpjam? - ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem. Tādēļ jau jūs esat nolādēti, tā ka viss krit jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat! Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvērsu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums! Un Es padzīšu, jums palīdzēdams, rījīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaots.”

Šī rakstu vieta ir kā atklāsmē man - atnes savu desmito tiesu un tad pārbaudi mani! To man saka pats Dievs. Viņš šeit nesaka - uzticies tikai, bet pārbaudi mani. Vai nav lielisks izaicinājums?

Kādu laiku man tā īsti nebija skaidrs cik tad ir tā desmitā tēsa, par ko tiek runāts pravieša Maleahija grāmatā, bet tad studējot cauri veco derību, nācu pie atziņas, ka pavisam pavisam senos laikos, kad cilvēki kā upuri pienesā Dievam no visa, kas bija viņu raža vai lopi, viņi tak nemaz nevarēja savādāk izrēķināt, kā ņemt katru desmito jēru, teļu vai dārzenu grozu. Šodien, kad mums ir naudas vienības, mēs esam gudri rēķināt - atņemam nodokļus, atņemam komunālos maksājumus, izdomājam, ko vēl varam atņemt un tad no tās kriptas, kas ir palicis pāri (ja vel kaut kas ir palicis), lepmi pienesam desmito tēsu. Un ka tad lai Dievs svētī? Atmetot saviem bērniem kaut ko vai tomēr, kā tas ne reizi vien Bībelē ir teikts, trīsdesmit, sešdesmit un simtkārtīgi, ja paklausīsim Viņam. Simtkārtīgi!!!! ledomājieties?

Es slavēju Dievu par to, ka Viņš man ir devis šo atklāsmi un darījis pilnīgi skaidri saprotamu, ka debesu logi ir atvērti virs manis un rījīgais kukainis padzīts, kas līdz šim manus "laukus" ir plosījis, jo es nesu Viņa namā desmito tiesu no visa, kas man ir.

Vēl vairāk mana sapratne par to, ko Dievs no manis sagaida, apstiprinājās, kad kādu dienu nolēmu kļūt par asins donoru. Šis ceļš nemaz neiesākās viegli, es bieži slimoju ar kādām niecīgām saaukstēšanās kaitēm, ja arī biju vesela, tad tas iekrita īpašās mēneša dienās, kuras sievietēm neļauj nodot asinis, vēl vairāk - mans svars nekad neatbilda kārtīga donora svaram. Bet būt par donoru tk ļoti man bija iekritis sirdi, ka vienkārši neatlaidīgi turpināju „ciemoties” slimnīcā, līdz kādā dienā medmāsa noteica - "Nu laižam šo ar! Viņa jau ilgu laiku te uzstāj, ka vēlas būt donors. Bet vainīga būsi pati, ja tas slikti beigsies." Es satraukta devos uz asins nodošanas istabiņu un vairāk nekā trīs noraizējušos medmāsu uzraudzībā nodevu tieši desmito dalu no sevi plūstošajām asinīm. Lūk vēl labāks pierādījums, ka pat cilvēks ir uzbūvēts tā, ka viņš var no sevis atdot desmito dalu Dievam.

Kopš pirmās asins nodošanas reizes mani vairs nesver ☺
Reizēm pat piezvana un uzaicina būt par donoru.
Fantastiski kā Dievs mani lieto!

Atgriezoties jau pie sākumā minētā, ka Dievs rūpējas par mūsu finansēm, reiz piedzīvoju sekojošo:

Pāris gadu atpakaļ manā dzīvē daudzas lietas mainījās. Principā viss mainījās. Kādu brīdi biju ar ļoti maziem ienākumiem, bet tas arī bija laiks, kad sāku studēt, ko Dievs māca par naudas lietam. Kādu svētdienu, upura došanas laikā pateicos Dievam par to, ko Viņš man ir devis un lūdzu, lai Dievs uzlūko un svētī to upuri, ko šodien Viņam pienesu. Šī naudas summiņa bija lolota cauri nedēļai ar lūgšanām, lai Dievam mans upuris ir derīgs. Un tas nebija tā pēdējā mirklī pagrābts lats no kabatas. Bet tuvojoties ziedojumu groziņam sadzirdēju Dieva balsi (2. Kor. 9:6): "Kas sīkstī sēj, tas arī sīkstī pļaus; un, kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību". Tūlīt arī sekoja apsolījums par auglīgu seklu (Marka 4:8) „Un cita krita labā zemē un nesa augļus, kas uzdīga un augtin auga, un cita nesa trīsdesmit kārtīgi, cita sešdesmit kārtīgi un cita simtkārtīgi. Es nešaubījos, ka Dievs zināja mana maka saturu un ņemot vērā pēdējā laikā daudz mācīto un studēto par naudas lietām - velējās mani pārbaudīt. Līdz pēdējam mirklim es centos tīroties ar Dievu, ka tas, kas man rokās ir vairāk nekā desmitā tēsa, nedēļu ar lūgšanām lolots un tas, kas ir makā ir tas minimums ar ko varu norēķināties par bērnodārzu un kādiem citiem steidzamiem rēķiniem. Bet tomēr izdarīju izvēli paķert maku un samainīt naudiņas vietām.... Kādu mirkli sēdēju un domāju, kas nu tagad būs? Vai es rīkojos pareizi? Bet tad kā tāda mīla balss no sirds dziļumiem atgādināja (Mat. 6:3): "Bet, kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara." Man bija skaidrs - vairs nekāda tīgošanās. Esmu rīkojusies pareizi.

Pēc dievkalpojuma, izejot no baznīcas un jau nākošajā krustojumā nogriežoties uz ceļa, kas ved uz mājām, satiku kādu pazīstamu kundzi, kas manai omītei caur mani bieži vien nodeva naudiņu par to, ka mana omīte palīdz šai kundzei sakopt māmiņas kapu vietu. Es paņēmu naudiņu un priecīga zvanīju omītei, lai pateiktu, ka man atkal ir naudiņa priekš viņas un saņēmu atbildi: "Tā ir tava naudiņa, meitiņ! Tu man daudz esi līdzējusi ar šādām un tādām lietām. Neved man to. Paturi savām vajadzībām."

Tā naudiņa, ar ko omīte mani svētīja, bija simtkārtīgs auglis no tā, ko pirms dažām stundām, paklausot Dievam ieliku ziedojumu kastītē.

Dievs ir uzticams. Visās lietās. Un Viņš ļauj arī sevi pārbaudīt. Reizēm šķiet, ka es tikai dodu un dodu, kalpoju un kalpoju un to augļu kā nav tā nav. Citam paiet stunda līdz Dievs brīnišķīgi svētī atpakaļ, citam septiņpadsmit gadi. Bet Dievs ir uzticams - trīsdesmit, sešdesmit un simtkārtīgi - tas ir Viņa aprēķins ☺

Maza, bet svētīga lieta, ko reiz teica kāds mācītājs: "Dievam pieder viss, kas mums ir - Viņš vienkārši ļauj mums paturēt 90 procentus".... Brīnišķīgi, vai ne?

